

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 11C/47/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7622202509
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Júlia Weiserová
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2022:7622202509.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves, sudkyňa JUDr. Júlia Weiserová, v spore žalobcu: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, proti žalovanému: Z. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX, XXX XX V., o zaplatenie 390,- Eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 390,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne počnúc od 25.09.2020 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca má nárok na plnú náhradu trov konania proti žalovanému. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajší súd dňa 12.05.2022 domáhal od žalovaného zaplatenia peňažného plnenia vo výške 390,- Eur s príslušenstvom.

2. V žalobe uviedol, že žalovanému bola dňa 25.08.2020 vystavená faktúra č. 4060046427 vo výške 390,- Eur, splatná do 24.09.2020 za stravu zabezpečenú počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení Gabčíkovo za obdobie od 11.05.2020 do 17.05.2020. Uvedená doporučená listová zásielka bola žalovanému opakované doručovaná na adresu pobytu, zásielka sa vrátila späť ako nedoručená dňa 21.09.2020 s poznámkou "neprevzatá v odbernej lehote" a následne opätovne doručovaná zásielka dňa 26.10.2020 rovnako s totožnou poznámkou. Keďže žalovaný pohľadávku štátu v lehote splatnosti faktúry neuhradil, bola žalovanému zaslaná výzva na úhradu pohľadávky štátu zo dňa 19.10.2020 na zaplatenie dlžnej sumy do 30 dní od vystavenia výzvy. Žalobca následne zaslal žalovanému výzvu na úhradu pohľadávky štátu č. SL-OPS-2021/004817-169 zo dňa 31.01.2022, ktorou vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy do 10 dní od doručenia tejto výzvy. Uvedená doporučená listová zásielka nebola žalovaným prevzatá v odbernej lehote a vrátila sa späť ako nedoručená dňa 28.02.2022. Napriek vyššie uvedenému žalovaný nezaplatil dlžnú sumu v lehote splatnosti, dostal sa do omeškania s plnením peňažného dlhu, čím mu zároveň vznikla povinnosť zaplatiť aj zákonný úrok z omeškania, v súlade s ustanovením § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

3. Legitímnosť svojho nároku oprel o ustanovenie § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktoré umožňuje obmedziť vlastníctvo fyzickej osoby v rozsahu nákladov, ktoré vzniknú pri plnení povinností uložených fyzickej osobe v záujme ochrany verejného zdravia tým, že tieto náklady je fyzická osoba povinná znášať. Uloženie povinnosti podľa ustanovenia § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. znášať náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne

záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť, je podľa Ústavného súdu SR v súlade s ustanoveniami Ústavy SR (nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 4/2021).

4. Faktúra predstavuje plnenie v podobe paušálnych nákladov za stravu, ktorá bola žalovanému zabezpečená počas doby nariadenej izolácie v karanténnom zariadení. Zastával názor, že žalovaný by si potreboval zabezpečiť stravu aj v prípade, ak by nebol umiestnený v karanténnom zariadení, a preto postupoval v súlade s príslušnými platnými právnymi predpismi a stravu žalovanému zabezpečil. Vychádzajúc z platnej právnej úpravy, žalobca je povinný využívať všetky právne prostriedky na ochranu majetku štátu v súlade so zákonom NR SR č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov. V tomto prípade nemožno opomenúť zákon č. 374/2014 Z. z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý ukladá žalobcovi povinnosť využívať všetky právne prostriedky na vymoženie pohľadávky štátu a dbať, aby nedošlo k jej zániku alebo premlčaniu, zániku alebo premlčaniu práv na jej vymáhanie a k zníženiu pohľadávky štátu.

5. Na podporu skutkových tvrdení žalobca predložil ako listinné dôkazy:

- faktúru č. 4060046427 vo výške 390,- Eur, splatnú do 24.09.2020 za stravu zabezpečenú počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení Gabčíkovo za obdobie od 11.05.2020 do 17.05.2020 s doručenkami,
- výzvu na úhradu pohľadávok po lehote splatnosti - stravu počas karantény, zo dňa 19.10.2020,
- výzvu na úhradu pohľadávky štátu vo výške 390,- Eur zo dňa 31.01.2022, ktorá sa vrátila s reláciou "zásielka neprevzatá v odbernej lehote".

6. V zmysle návrhu žalobcu súd vo veci vydal dňa 18.05.2022 platobný rozkaz pod sp.zn. 11C/47/2022-14, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 390,- Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 25.09.2020 do zaplataenia, ktorý sa však nepodarilo doručiť žalovanému do vlastných rúk.

7. Po márnom šetrení pobytu, z dôvodu nemožnosti doručenia platobného rozkazu žalovanému, súd uznesením zo dňa 06.09.2022 vydaný platobný rozkaz zrušil.

8. Napriek šetreniu pobytu lustráciou v príslušných registroch - Registri obyvateľov SR, Sociálnej poisťovni, ZVJS, Centrálnej evidencii správnych deliktov a priestupov sa súdu nepodarilo zistiť skutočnú adresu pobytu žalovaného. Žalovaný je prihlásený v Registri obyvateľov SR od 17.08.2016 k trvalému pobytu na adrese: V. XXX, čo potvrdila aj samotná obec V., prechodný pobyt ani pobyt v zahraničí hlásený nemá. Zo správy od Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Spišská Nová Ves, pracovisko Gelnica zo dňa 08.08.2022 súd zistil, že žalovaný má v ich evidencii hlásenú adresu V. Q. XXX, V.. Pri poslednej evidencii žiaden telefonický kontakt ani emailovú adresu neuviedol. Zo správy od Obvodného oddelenia PZ Krompachy zo dňa 26.07.2022 súd zistil, že žalovaný sa na adrese uvedenej v žalobe nezdržiava, nakoľko žije a pracuje v M. v meste N..

9. Keďže sa súdu nepodarilo doručiť žalobu žalovanému na uvedenú adresu, ani zistiť terajší skutočný pobyt, doručoval žalovanému žalobu spolu s prílohami, výzvou na vyjadrenie a poučením prostredníctvom oznamu o doručení na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke postupom podľa § 116 Civilného sporového poriadku.

10. Žalovaný sa k žalobnému návrhu nevyjadril a nepoužil žiaden prostriedok procesnej obrany.

11. Žalobca dňa 28.10.2022 doručil súdu doplňujúce vyjadrenie s prílohami. V doplnení žaloby uviedol, že Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky ako príslušný orgán štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva podľa ustanovenia § 5 ods. 4 písm. h) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v rozhodnom čase z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky nariadil podľa ustanovenia § 12 ods. 2 písm. f) a ustanovenia § 48 ods. 4 písm. e) zákona č. 355/2007 Z. z. opatrenie č. OLP/3172/2020 zo dňa 17.04.2020, podľa ktorého "Všetkým osobám, ktoré od 20. apríla 2020 od 7.00 hod. vstúpia na územie Slovenskej republiky, sa nariaďuje izolácia v zariadeniach určených štátom na dobu nevyhnutnú na vykonanie laboratórnej diagnostiky ochorenia COVID-19 a následne po zistení negatívneho výsledku sa tejto osobe nariaďuje domáca izolácia v celkovej súhrnnej dobe 14 dní. Po

dobu domácej izolácie podľa predchádzajúcej vety sa táto nariaďuje i osobám žijúcim s ňou v spoločnej domácnosti. Poukázal na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 179/2011 Z. z. o hospodárskej mobilizácii a o zmene a doplnení zákona č. 387/2002 Z. z. o riadení štátu v krízových situáciách mimo času vojny a vojnového stavu v znení neskorších predpisov v znení účinnom v čase od 01.07.2016 do 18.01.2021, podľa ktorého je subjektom hospodárskej mobilizácie je ústredný orgán určený vládou Slovenskej republiky, pričom tomuto subjektu bolo uložené vykonať opatrenia hospodárskej mobilizácie podľa § 5 písm. b) zákona č. 179/2011 Z. z., a to organizácia výroby a organizácia služieb, v rámci vykonávania ktorého bol určený subjekt povinný zabezpečiť vo svojom zariadení ubytovanie a stravovanie fyzickým osobám, ktorým bola nariadená povinná izolácia v karanténnych zariadeniach. Z obsahu samotného uznesenia č. 113 je zrejmé, že vláda Slovenskej republiky týmto uznesením uložila Ministerstvu vnútra SR, ktoré je ústredným orgánom štátnej správy, povinnosti vykonať opatrenia so zabezpečením povinnej karantény občanov SR, ktorí sa skupinovo vracajú z postihnutých oblastí do karanténnych zariadení určených Ministerstvom vnútra SR. Ministerstvo vnútra SR určilo ako jedno z týchto zariadení i karanténne zariadenie Gabčíkovo, ktoré dlhodobo využíva pre potreby migračnej politiky. V tomto kontexte žalobca uvádza, že karanténne zariadenie Gabčíkovo dlhodobo užíval na základe Zmluvy o poskytovaní služieb č. U-5/2001 zo dňa 25.06.2001 v znení neskorších predpisov pre potreby migračnej politiky. Ako objednávateľ uzatvoril Rámcovú dohodu o poskytovaní služieb zo dňa 21.04.2020 s poskytovateľom: KOMPLEXNÁ CENTRÁLNA ZÁCHRANNÁ SLUŽBA, ktorej predmetom je záväzok poskytovateľa zabezpečiť pre objednávateľa služby súvisiace s pobytom občanov umiestnených v karanténe v súvislosti s ochorením COVID -19 na základe rozhodnutia Ústredného krízového štábu a Verejnej vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva č. OLP/2567/2020 zo dňa 12.3.2020, a to: záchranné služby a logistickú podporu, stravovacie služby a strážnu službu, ktoré budú vykonávané v miestach určených objednávateľom a záväzok objednávateľa uhradiť poskytovateľovi za poskytnuté služby dojednanú cenu. Podľa článku I bod 1.3. Dohody si objednávateľ vyhradzuje právo stanoviť konkrétny rozsah služieb formou písomných objednávok v závislosti od jeho reálnej potreby. Miesto plnenia bude presne špecifikované v konkrétnej objednávke objednávateľa. V zmysle vyššie uvedeného Ministerstvo vnútra SR uhradilo poskytovateľovi náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s poskytnutím stravy pre žalovaného, ktorý absolvoval nariadenú izoláciu v období od 11.05.2020 do 17.05.2020 v karanténnom zariadení Gabčíkovo. Zdôraznil, že nariadenie izolácie formou jednotlivých opatrení nepatrí do pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, on teda vymáha od žalovaného iba paušálne náklady za stravu, keďže plnil za žalovaného to, čo mal podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. plniť žalovaný sám. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: PL ÚS 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021 publikovaným v Zbierke zákonov SR pod č. 551/2021 Z. z.. Aktívnu vecnú legitímáciu mal za jednoznačne danú a nespornú, nakoľko táto bola založená priamo uznesením č. 113 s tým, že Ministerstvo vnútra SR bolo bez možnosti akéhokoľvek odklonu od prijatého uznesenia vlády SR povinné plniť povinnosti a úlohy z neho plynúce. Opätovne poukázal na § 12 Zákona č. 355/2007 Z. z. ako aj na § 51 uvedeného zákona, ktorý stanovuje povinnosť fyzickým osobám plniť nariadené opatrenia a podrobiť sa v súvislosti s predchádzaním prenosným ochoreniam lekárske vyšetreniam a diagnostickým skúškam, ktoré nie sú spojené s nebezpečenstvom pre zdravie, preventívnemu podávaniu protilátok a iných prípravkov, povinnému očkovaníu, liečeniu prenosných ochorení, izolácii a karanténnym opatreniam, preto žalovaný absolvoval izoláciu v karanténnom zariadení. Fyzické osoby sú podľa § 51 zákona č. 355/2007 Z. z. povinné plniť opatrenia na predchádzanie ochoreniam, a preto žalovaný mal povinnosť absolvovať izoláciu v karanténnom zariadení a uhradiť náklady, ktoré mu pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia vznikli. Konštatoval, že fyzické osoby neplatia všetky náklady, ktoré sú spojené s povinnou izoláciou, ale iba stanovenú paušálnu čiastku za stravu. Všetkým fyzickým osobám, ktoré mali povinnosť absolvovať izoláciu, bola zabezpečená strava rovnako. Faktúra predstavuje plnenie v podobe paušálnych nákladov za stravu, ktorá bola žalovanému zabezpečená počas doby nariadenej izolácie v karanténnom zariadení. Zastával názor, že žalovaný by si potreboval zabezpečiť stravu aj v prípade, ak by nebol umiestnený v karanténnom zariadení, a preto žalobca postupoval v súlade s príslušnými platnými právnymi predpismi a stravu žalovanému zabezpečil. Vychádzajúc z platnej právnej úpravy, žalobca je povinný využívať všetky právne prostriedky na ochranu majetku štátu v súlade so zákonom NR SR č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov. Žalovanému bola dňa 25.08.2020 vystavená faktúra č. 4060046427 na sumu vo výške 390,- Eur, ktorá bola splatná do 24.09.2020 a ktorou bola žalobcovi fakturovaná strava poskytnutá počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení Gabčíkovo v období od 11.05.2020 do 17.05.2020. Žalovanému bola v predmetnej faktúre započítaná aj suma za stravu zabezpečenú jeho maloletým deťom, a to: Z. Y., nar. XX.XX.XXXX, Z. Y., nar. XX.XX.XXXX, I. Y., nar.

XX.XX.XXXX M. J. Y., nar. XX.XX.XXXX. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovi bola vo vystavenej faktúre č. 4060046427 účtovaná, resp. fakturovaná suma v celkovej výške 390,- Eur za stravu poskytnutú jemu, t.j. žalobcovi, ako aj štyrom jeho maloletým deťom. Žalobca spolu s jeho deťmi strávili v karanténnom zariadení Gabčíkovo celkom 6 dní, a to v období od 11.05.2020 do 17.05.2020. Žalobcovi, ako aj jeho deťom bola počas šiestich dní nariadenej karantény poskytovaná strava 3x denne, pričom finančná hodnota jedného poskytnutého jedla pre jednu osobu predstavovala sumu vo výške 13,- Eur.

- počet osôb: žalobca (otec) + 4 deti = celkom 5 osôb poberajúcich stravu,

- počet dní: 6 (od 11.05.2020 do 17.05.2020),

- celková suma 390,- Eur / 5 osôb = 390 / 5 = 78,- Eur (t.j. celková suma poskytovanej stravy pre jednu osobu počas nariadenej karantény),

- 78,- Eur / 6 dní = 13,- Eur, (t.j. suma jedného jedla denne pre jednu osobu).

Pri vyčíslení výšky stravného vychádzal zo všeobecne záväzného právneho predpisu platného v rozhodnom čase, a to zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov v spojení s opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 176/2019 Z. z. o sumách stravného. Podľa ustanovenia § 1 písm. c) opatrenia je suma stravného za deň vo výške 11,60 Eur, k čomu bola pripočítaná suma 1,40 Eur za plastový obal. Súčtom uvedených súm vznikla paušálna suma za stravu vo výške 13,- Eur za deň. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nie je platiteľom DPH, čo je uvedené aj na vystavenej faktúre. V prípade, ak by sa súd prvej inštancie nestotožnil s právnou argumentáciou žalobcu uvedenou v návrhu na vydanie platobného rozkazu a v tomto vyjadrení, je možné posúdiť nárok žalobcu voči žalovanému aj ako nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Poukázal na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov SR. V závere uviedol, že žalovaný sa k výzvam žalobcu na dobrovoľné plnenie, ako ani k návrhu na vydanie platobného rozkazu nijakým spôsobom nevyjadril, nezaujal žiaden postoj k vytyčenému pojednávaniu. Je nesporné, že žalovaný bol a zostal v konaní pasívny, nepredložil žiadne stanovisko, ktorým by rozporoval a spochybňoval uplatnený nárok, jeho existenciu a výšku. Teda s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 1 CSP zastával názor, že skutkové tvrdenia je potrebné považovať za nesporné. V prípade kumulatívneho splnenia zákonných podmienok pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného navrhol jeho vydanie.

12. Na podporu skutkových tvrdení žalobca predložil ako listinné dôkazy:

- prílohu k faktúre č. 4060046427,

- opatrenie Úradu verejného zdravotníctva SR pri ohrození verejného zdravia č. OLP/3172/2020 zo dňa 17.04.2020,

- faktúru č. 200100010 zo dňa 30.06.2020 s dátumom splatnosti do 01.06.2020, ktorou boli vyfakturované náklady za stravu počas nariadenej karantény v zariadení Komplexnej centrálnej záchranej služby, Gabčíkovo v zmysle rámcovej dohody,

- Rámcovú dohodu o poskytovaní služieb uzavretú dňa 21.04.2020 medzi Komplexnou centrálnou záchrannou službou, Gabčíkovo a Ministerstvom vnútra SR, z ktorej je zrejmé, že za stravovacie služby bola účtovaná stravná jednotka 13,- Eur/ 1 deň/ 1 osoba (raňajky, obed, večera).

13. Vo veci súd vytyčil pojednávanie na deň 14.12.2022, na ktoré sa nedostavili sporové strany. Žalobca svoju neúčast' písomne ospravedlnil. Žalovaný sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil, predvolanie mu bolo doručované na adresu jeho pobytu a toto sa súdu vrátilo dňa 30.11.2022 nedoručené s poznámkou "neprevzaté v odbernej lehote". Keďže lehota na prípravu bola zachovaná, súd v zmysle § 180 C.s.p. pojednával v neprítomnosti sporových strán.

14. Súd vykonal dokazovanie oboznámením s listinnými dôkazmi a to faktúrou č. 4060046427 s prílohou a doručenkami, výzvou na úhradu pohľadávok po lehote splatnosti - stravu počas karantény zo dňa 19.10.2020, výzvou na úhradu pohľadávky štátu zo dňa 31.01.2022, s doručenkou, Opatrením Úradu verejného zdravotníctva SR pri ohrození verejného zdravia č. OLP/3172/2020 zo dňa 17.04.2020, Rámcovou dohodou o poskytovaní služieb a faktúrou č. 200100010 zo dňa 30.6.2020, ako aj obsahom celého spisu a zistil tento skutkový stav:

15. Z faktúry č. 200100010 zo dňa 30.06.2020 s dátumom splatnosti do 01.06.2020, súd zistil, že touto boli vyfakturované náklady za stravu počas nariadenej karantény v zariadení Komplexnej centrálnej záchranej služby, Gabčíkovo v zmysle rámcovej dohody o poskytovaní služieb uzavretej dňa 21.04.2020 medzi Komplexnou centrálnou záchrannou službou, Gabčíkovo a Ministerstvom vnútra SR. Z tejto je zrejmé, že za stravovacie služby bola účtovaná stravná jednotka 13,- Eur/ 1 deň/ 1 osoba (raňajky, obed, večera).

16. Z faktúry č. 4060046427 vo výške 390,- Eur, splatnej do 24.09.2020 súd zistil, že žalovanému bola uvedená suma fakturovaná za stravu zabezpečenú počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení Gabčíkovo za obdobie od 11.05.2020 do 17.05.2020. Žalovaný zásielku doručovanú opakovane neprevzal v odbernej lehote. Prílohou faktúry bol zoznam osôb vrátane žalobcu a jeho maloletých detí, ktorým bola počas izolácie strava zabezpečovaná.

17. Žalovaný bol na úhradu nákladov za karanténu vyzývaný výzvou na úhradu pohľadávok po lehote splatnosti - stravu počas karantény zo dňa 19.10.2020 a následne výzvou na úhradu pohľadávky štátu vo výške 390,- Eur zo dňa 31.01.2022. Výzvu na úhradu pohľadávky štátu neprevzal v odbernej lehote.

18. Podľa § 2 ods. 1 písm. k/ zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, prenosné ochorenie je choroba vyvolaná biologickým faktorom, ktorý je schopný vyvolať individuálnu alebo hromadnú.

19. Podľa § 2 ods. 1 písm. m/ zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, izolácia je oddelenie osoby chorej na prenosné ochorenie počas jej infekčnosti od iných osôb na účely zamedzenia šírenia prenosného ochorenia jej zotrvaním v domácom prostredí na nevyhnutný čas.

20. Podľa § 58 ods. 2 zákona č. 55/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia v znení neskorších predpisov náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť.

21. Podľa Opatrenia Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky pri ohrození verejného zdravia, č. OLP/3353/2020 zo dňa 29.04.2020 všetkým osobám, ktoré od 1. mája 2020 od 7.00 hod. vstúpia na územie Slovenskej republiky, sa nariaďuje izolácia v zariadeniach určených štátom na dobu nevyhnutnú na vykonanie laboratórnej diagnostiky ochorenia COVID-19 a následne po zistení negatívneho výsledku sa tejto osobe nariaďuje domáca izolácia v celkovej súhrnnej dobe 14 dní. Po dobu domácej izolácie podľa predchádzajúcej vety sa táto nariaďuje i osobám žijúcim s ňou v spoločnej domácnosti.

22. Predmetom sporu nebola otázka posudzovania ústavnosti pobytu žalovaného v karanténnom zariadení, ale žalobcov nárok na náhradu nákladov vzniknutých v dôsledku zabezpečenia nariadenej karantény žalovanému v zariadení Gabčíkovo za obdobie od 11.05.2020 do 17.05.2020. Ústavný súd SR svojím Nálezom sp.zn. PL. ÚS 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021 nevyhovel návrhu ombudsmanky o protiústavnosti ustanovení zákona, na základe ktorých boli tí, čo boli v karanténnych zariadeniach, za tieto služby povinní zaplatiť štátu za poskytnutú stravu. Tým, že ide o úhradu skutočne vzniknutých nákladov, dospel ÚS SR k záveru o ústavnej udržateľnosti tejto povinnosti. V uvedenom náleze bolo zohľadnené aj to, že právna úprava odstraňuje riziko povinnosti znášať neprimerane vysoké náklady

23. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaný bol spolu so svojimi 4 mal. deťmi počas nariadenej karantény umiestnený v karanténnom zariadení Gabčíkovo v období od 11.05.2020 do 17.05.2020, počas ktorého im bola poskytovaná celodenná strava. Žalovaný bol subjektom, ktorý niesol hmotnoprávnu povinnosť znášať náklady za stravu za seba i svoje mal. deti podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia počas izolácie. Keďže tak neurobil a túto povinnosť za neho splnil prevádzkovateľovi zariadenia žalobca, vzniklo na strane žalovaného voči žalobcovi bezdôvodné obohatenie podľa § 454 Občianskeho zákonníka. Súd nezistil, že by náklady na stravu v sume 390,- Eur od 11.05.2020 do 17.05.2020 boli zjavne disproporčné voči žalovanému nároku. Ide o primeranú položku stravného, ktorá zjavne nepresahuje výšku nákladov na stravu dospelaj osoby mimo nariadenej izolácie, t.j. v bežnom živote. Žalovaný v konaní nijakým spôsobom skutočnosť umiestnenia v izolácii a zabezpečenia stravy vyfakturovanej faktúrou č. 4060046427 vo výške 390,- Eur, za obdobie počas izolácie nerozporoval, avšak k zaplateniu dlžnej sumy nepristúpil.

24. Na základe uvedeného preto súd konštatuje, že nárok žalobcu je dôvodný, a preto zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy 390,- Eur, ako nákladov za stravu poskytnutú počas nariadenej štátnej karantény.

25. Nesplnením peňažného záväzku sa žalovaný dostal do omeškania. Žalobcovi tak vznikol nárok na úrok z omeškania, keď žalovaný neuhradil faktúru v lehote splatnosti a ktorý si uplatnil odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry t.j. od 25.09.2020 do zaplatenia, pričom a jeho výška bola v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. určená podľa základnej úrokovvej sadzby Európskej centrálnej banky, zvýšená o 5 percentuálnych bodov.

26. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. Podľa § 262 ods. 1, 2 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

28. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Vzhľadom k tomu, že žalobca mal v konaní plný úspech, súd mu priznal nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v § 365 odseku 1 CSP (vid'. vyššie), ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.